

opusdei.org

4. Duhovne vaje ob sv. Janezu od Križa

Ustanovitelj Opus Dei — življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

2. Maj. 2018

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Ko bi vi vedeli, kako si želim samote! je 8. aprila 1932 pisal Joséju Pouu de Foxáju. ***Toda med ni ustvarjen za oslova usta in moram se zadovoljiti z življenjem v gibanju in vrvežu, ko ves dan poplesujem sem in tja.***

***Blagoslovljena, ljubljena bodi
božja Volja.***^[1]

Njegovo življenje je bilo neustavljiva gonja. Maša, cerkvena opravila, spovedovanje redovnic in faranov pri Sv. Elizabeti; nato še spovedovanje redovnic in priprava deklic na prvo obhajilo v bližnji Šoli Marijinega vnebovzetja; pa obiskovanje bolnišnic; govori ter duhovno vodenje mladih in duhovnikov ...^[2] To naporno posvečanje pastoralnemu delu mu ni prinašalo gmotnih koristi, zato je treba omenjenim aktivnostim dodati predavanja na Akademiji Cicuéndez in zasebne učne ure na domu. Tem dejavnostim se ni bilo mogoče odreči. Pastoralnim zato, ker je to zahtevala njegova duša; profesorskim pa zato, ker so bile potrebne za njegovo vzdrževanje oziroma vsaj za vzdrževanje preostalih članov družine.

Želja po samoti, po kateri vzdihuje v omenjenem pismu, mu je bila včasih v skušnjava, kadar sta mu utrujenost in hudič namigovala, da ne bi bilo slabo, če bi se predal bolj umirjenemu življenju brez pritiska apostolskega garanja, kot je razvidno iz neke katarine:

Znova mi na uho šepeta skušnjava, da bi živel mirno in krepostno življenje, zdaj ne več kot pater X ali kot brat Nihče, temveč kot neznan župnik najbolj odmaknjene podeželske župnije, brez velikih bojev in velikih idealov, ki zahtevajo takojšnje ukrepanje ...^[3]

Da bi zavrnil te skušnjave po drugačnem življenju, ki so ga napadale okrog aprila 1932, je kaplan izkoriščal mogočno prošnjo nedolžnih duš. Ob dneh, ko je pripravljaj dekllice na prvo obhajilo, jih je prosil, naj skupaj z njim zmolijo ***eno zdravamarijo za svetnika po***

sili.^[4] (So tiste nežne duše razumele izraz **svetnik po sili**?) Vendar pa je bil nagib za omenjeno pismo Pouu de Foxáju povsem drug. **Če Bog ne bo ukrepal**, mu sporoča Jožefmarija, **bom moral junija v Zaragozo, da opravi izpit eden od sinov družine Guevara.**^[5]

Njegov spovednik ga je pozval, naj si pred potovanjem kupi nov klobuk in talar (njegova oblačila so morala biti v res klavrnem stanju). Kupil si je tudi **nov zvezek, saj je nameraval katarine zapisovati kot dnevnik.**^[6]

Ko se je 13. junija vrnil v Madrid, je bil zvezek še čisto prazen. Zapisal ni niti ene same katarine, je pa svojim domačim poslal več kratkih pisem.^[7]

Poletje 1932 je bilo živahno. Samote, po kateri je hrepenel, ni mogel najti. Dne 10. avgusta je v Madridu prišlo do dezorganizirane vstaje, pri kateri je sodelovalo nekaj vojaških oficirjev in nekatere monarhistične skupine

študentov. Vlada in oborožene sile so bile obveščene, zato je bil upor kmalu zatrt in vzpostavljen mir. Vpleteni so končali v zaporu. José Manuel Doménech, eden od Jožefmarijevih spremljevalcev, ki so ob nedeljah z njim obiskovali Splošno bolnišnico, pripoveduje o svoji usodi: »Skupaj z drugimi madridskimi študenti sem sodeloval pri dogodkih 10. avgusta. Zgodaj zjutraj smo oboroženi šli zavzet stavbo Pošte. Večino od nas so aretirali in poslali v zapor Modelo, najprej v oddelek za politične zapornike, pozneje pa v samice pod strogim jetniškim režimom.«^[8] V zaporu je končal tudi Adolfo Gómez, tisti, ki je bil povezan z godom sv. Janeza *ante portam latinam*, eden izmed mladincev, ki so ponoči stražili samostane in cerkve pred požari in napadi.

V *Zapiskih*, pripadajočih tistemu datumu, beremo:

God sv. Lovrenca, 10. 8. '932: Danes zjutraj ob petih so me prebudili streli, prave salve in ropotanje mitraljezov. Šel sem v cerkev sv. Elizabete oblečen kot laik. Naš Adolfo je zaprt – to je velika duša, ki razume ideal in se zna zanj žrtvovati. Gospod nam ga obvaruj.^[9]___

Istega dne, desetega, je uspel izvedeti, kje je bil Adolfo, vendar ga niso pustili k njemu. Prebil je več dni mučnega čakanja, ne da bi mogel govoriti z zapornikom. Nazadnje mu je uspelo do njega spraviti nekaj tolažilnih vrstic:

Predvečer sv. Jerneja – 23. 8. '32: Adolfu smo začeli pošiljati nekaj stvari. Vsak dan grem v zapor. Mislim, da ga bom danes – tja bom šel z njegovo materjo – lahko videl. O tej zadevi ne bom več pisal.^[10]___

Mladi duhovnik se je v zaporu Modelo pojavil v talarju, »čeprav je obiskovanje jetnikov pomenilo

izpostavljanje in tveganje, da ga začnejo preganjati«, pravi José Antonio Palacios, eden izmed zaprtih študentov.^[11] Jožefmarija se je z nekaterimi od tistih razvnetih mladeničev spoprijateljil. Z njimi je kramljal v govorilnici za politične zapornike, kar je bil dolg hodnik, pregrajen po celi dolžini z debelimi, za pest razmaknjenimi rešetkami. Priporočal jim je veselje in dobro voljo. Govoril jim je o Mariji in o nadnaravnem pogledu na delo, da ne bi zapadli v brezdelje in bi še naprej Gospodu izročali nekaj ur svojega študija. V takšnih okoliščinah se tisti razburjeni študentje za knjige niso kaj dosti menili. A duhovnik jih je nagovarjal na tako prepričljiv način – se spominja José Antonio –, da »sem z namenom izkoristiti čas začel poučevati in ponavljati francoščino«.

[12]

Nekega dne je José Manuel Doménech iz svoje celice zaslišal, da

kličejo njegovo ime. Ko je odprl okence, mu je paznik izročil ovojnico z naslednjim posvetilom:

Beata Mater et intacta Virgo, gloriosa Regina Mundi, intercede pro hispanis ad Dominum

Za: José M. Doménech, z ljubeznijo

Madrid, avgust '932

José M. Escrivá.^[13]___

Notri je bila knjižica »Mali oficij Device Marije«. »Name je globok vtis napravila očetova ljubezen in njegova skrb za moje notranje življenje,« bo povedal José Manuel; »on je vedel, da sem poznal in molil Mali oficij.«^[14]___ Meseca septembra je Jožefmarija izgubil sled za mnogimi izmed teh mladih. Večji del političnih zapornikov je bil deportiran v Afriko, vendar kljub temu ni prenehal obiskovati tistih, ki so ostali v zaporu Modelo.

Vse poletje je duhovnik neznansko hrepenel po samoti, po duhovnih vajah. Dva meseca po tem, ko zaradi tega potoži svojemu prijatelju Pouu de Foxáju, lahko v nekem zapisku prvega junija znova preberemo:

Potrebujem samoto. Vzdiham po dolgem umiku, da bi se pogovarjal z Bogom, daleč od vsega. Če On to hoče, mi bo že priskrbel priložnost. Tam se bo usedlo vse tisto, kar kipi znotraj mene; in Jezus bo gotovo izpopolnil pomembne detajle za svoje Delo.^[15]

Končno so se septembra stvari uredile. Z odobritvijo provinciala karmeličanov se je odločil, da opravi enotedenske duhovne vaje v Segovii, v samostanu, kjer počiva telo sv. Janeza od Križa. Drugega oktobra je zapisal:

Praznik svetih angelov varuhov, predvečer sv. Male Terezije, 1932:
Štiri leta! Tudi Gospod me je hotel na

to spomniti, tako da nam je poslal en ženski poklic [...]. Jutri grem v Segovio, na vaje ob sv. Janezu od Križa. Prosil sem, beračil sem za veliko molitve. Bomo videli.^[16]

V samostan bosonogih karmeličanov v Segovii je prispel v ponedeljek, 3. oktobra 1932. Nemudoma se je lotil priprave načrta za duhovne vaje, ki jih je nameraval opraviti v popolni osami, kot je bila njegova navada, brez poslušanja kakršnihkoli nagovorov ali pridig. Njegova celica je imela »prelepo številko«, 33, ki ga je dvojno spominjala na osebe Svete Trojice, in pa napis, ki se je glasil: *Gloriatio. Et in timore Dei sit tibi gloriatio. Eccl. 9, 23.* (Ob tem so mu v spomin prišli težki trenutki, skozi katere je šel oktobra prejšnjega leta, ko mu je sredi zrenja njegovega božjega otroštva Gospod v umu zastrl pravilno razumevanje tega, kaj pomeni *timor Domini*. Preveč očitno

je šlo za opomnik s strani Gospoda, da bi to moglo biti naključje.)^[17]___

Potek svojih duhovnih vaj je prilagodil zahtevnemu samostanskemu urniku. Vstajal je ob četrto do petih; ob pol šestih je imel eno uro meditacije; nato sveto mašo; ob osmih zajtrk; ob pol desetih še eno uro meditacije. Ob pol dvanajstih kosilo. Popoldne še dve enourni meditaciji, rožni venec in branje. Ob četrto čez šest: večerja, spraševanje in spokorni bič. Ob desetih, potem ko je zmolil *preces*, je legel k počitku.^[18]___

Samostan je imel s pročelja veličasten razgled. Nad drevoredom, ki se je spuščal do rečnega obrežja, se je vzpenjalo koničasto predgorje, iz katerega je izstopal na skalni pečini sezidan grad. Jožefmarija je bil prepričan, da bo Gospod z njim dobro ravnal, saj je bil **v hiši njegove Matere, v Karmelu**. In nenadoma se je v njem zbudil daljni spomin iz

Logroña, spomin na bosonoge karmeličanske redovnike na snegu. ^[19] Tako se je nekoč začela njegova zgodba; in sedaj je bil tam, v karmeličanskem samostanu, na samem z Bogom.

* * *

Zapiski iz prvih dni njegovih duhovnih vaj so skopi. Že nekaj vrstic nakaže, kakšen je bil tok njegovih misli.

Prvi dan. Bog je moj Oče. – In ne morem izstopiti iz te misli [...]. Jaz sem od Boga ... in Bog je zame.

Drugi dan. – O Domine!, tuus sum ego, salvum me fac! – Et a te nunquam separari permittas! – Gospod, sploh ni tako enostavno postati svet! – Prav zares verjamem, da ti je Terezija dejala: »Zato imaš tako malo prijateljev.«

Tretji dan, četrtek. Ne ganejo me niti premišljevanje o teži greha niti pogled na večne kazni, ki jih je zaslužil in jih zasluži [...]. Tako sem hladen. Kvečjemu mi uspe to zadevo pustiti ob strani in zaklicati svojemu Bogu: Ljubim te, ker si dober. Revež sem ..., kaznuj me, vendar daj, da te bom vsak dan bolj ljubil.^[20]___

S tistega tretjega dne, 6. oktobra, je tale zapis:

Danes sem v kapeli sv. Janeza od Križa (tam vsak dan prebijem nekaj časa spremljane samote) videl, da bomo na začetku duhovniških in vseh drugih srečanj, pri katerih se bo govorilo o B. d., zmolili naslednjo molitev [...]: 1) Veni Sancte Spiritus. 2) Sancte Michaël, ora pro nobis. – Sancte Gabriel, ora pro nobis. – Sancte Raphaël, ora pro nobis. 3) In nomine Patris, et Filii et Spiritus Sancti. Amen. 4) Sancta Maria, Sedes Sapientiae, ora pro nobis.^[21]___

Poseben pomen teh besed bi ostal neopažen, če ne bi obstajala še druga avtobiografska pričevanja, ki jih potrjujejo in dopolnjujejo, kot na primer zapis iz leta 1941:

Dolgo časa sem v molitvi prebil v kapeli, kjer so shranjeni posmrtni ostanki sv. Janeza od Križa. In tam, v tisti kapeli, sem imel notranji vzgib, da sem se prvikrat obrnil k trem nadangelom in trem apostolom – katere vsi člani Dela vsak dan pri naši molitvi preces prosimo za njihovo posredovanje – ter jih od tistega trenutka imel za zavetnike treh del, ki sestavljajo Opus Dei.^[22]

S tem nadnaravnim vzgibom je bil, kot bo opisano pozneje, določen ustroj Dela in njegova apostolska organiziranost. V petek, četrti dan duhovnih vaj, so nastale sledeče misli:

Kraljestvo Jezusa Kristusa. To je prava stvar zame! [...].

Osliček! Zdaj ni več garjav osliček [...]. Iz tega, kar je od ubožca ostalo, izdelujejo bobne: vojaške bobne in pastirske bobne ter piščali. Tako so ostanki Jezusovega oslička služili za oznanjanje vélike vojne za božjo slavo ter za vesoljno in dejansko kraljevanje Kristusa, mojega Gospoda ..., pa za prepevanje razvnetih kitic, pesmic pastirjev v Betlehemu, Detetu, ki se je rodilo, da bi umrlo zame! [...]

Začutil sem, kakor bi mi v notranjosti nekdo rekel: »Pojdi no, saj si hinavec ... Samo čas zabijaš, ko se ukvarjaš ... s praznimi besedami.« V tistem trenutku pa mi je ob pogledu na segovijski grad na misel prišlo nekaj bedastega, kar bom tudi povedal: ta v nebo zarezana palača – zdi se kakor iz lepenke – vpijoče prosi za nekaj svinčenih vojačkov, da bi se z njimi igralo dete, sin velikanov. Okleval sem: Ali sem tudi prej izgovarjal

brezpomenske besede? In jasno sem doumel: Ne, to je bila molitev.^[23]___

Na duhovnih vajah se je držal osebnega programa, samostojno, vendar ne po lastni muhavosti. Pater Sánchez mu je kot usmeritev dal okviren vsebinski načrt. Poleg tega naj bi spovednik pozneje prebral vse, kar bi si v tistih dneh zapisal. (***Na tem mestu naj se za trenutek ustavim***, nam izrecno pojasni, ***da bo pri branju mojih beležk moj pater Sánchez videl, kako je z mano: še vedno sem mrzel kot led, izvzemši nekaj bliskov gorečnosti.***)^[24]___

V nedeljo je meditiral o sveti čistosti: ***sveta čistost – ponižnost mesa***^[25]; in se odločil na koncu duhovnih vaj po Marijinih rokah obnoviti duhovniško zavezanost zvestobi iz ljubezni. Nato se je lotil izpraševanja o svoji nenavezanosti; in sklenil je biti velikodušnejši ter vse prepustiti Gospodovemu varstvu.^[26]___ Nakar je

podal izjavo o uklonitvi svoje volje:
Odločen sem vselej ubogati svojega duhovnega očeta. Enako tudi svoje nadrejene po hierarhiji.^[27]—

Od julija 1930 ga je spovedoval pater Valentín Sánchez Ruiz, razen nekaj tednov, ko se je dobri jezuit skrival zaradi uveljavitve odloka, s katerim je bila razpuščena Družba Jezusova. Že od samega začetka je bilo med njima samo po sebi umevno, da ustanovitveno poslanstvo in vodenje Dela nista predmet duhovnega vodenja, ki ga je pričakoval od svojega spovednika. Njegov spovednik ni bil vodja Božjega dela, temveč duhovnikov vodja. (O duhovnem vodstvu patra Sáncheza je Jožefmarija zapisal: ***Z Delom ni imel nikakršne povezave, ker mu nikoli nisem pustil, da bi v to posegal ali podajal svoje mnenje.***)^[28]—

Pod to predpostavko z vso preprostostjo izjavi: ***Vse zadeve***

svoje duše – ne da bi si karkoli pridržal – sem posredoval in jih vedno bom posredoval svojemu duhovnemu voditelju.^[29] Ob vsem tem je v ozadju tega trdnega ravnanja mogoče uganiti, kako zelo težko mu je bilo razgaliti svojo dušo glede zadev, ki bi ga v tujih očeh lahko povzdigovale.

God sv. Marka, 25. 4. '32: Danes zjutraj sem bil pri mojem patru Sánchezu. Odločen sem bil, da mu povem o tem, kar se je zgodilo dvajsetega – občutil sem določen odpor ali sramežljivost. Bilo mi je težko, vendar sem mu povedal.^[30]

Kar pravi v zvezi z omenjenim dogodkom, ni bilo neupravičeno. Nekaj dni pred tem se je zvečer pred počitkom priporočil sv. Jožefu in dušam v vicah, do katerih je gojil posebno pobožnost, da bi ga prebudile četrť pred šesto uro. (Moral se je zateči k njim, saj ga je

poleg spanca prevzemala tudi izčrpanost.) In tule je katarina o tem pripetljaju:

Danes zjutraj – tako kot vedno, kadar za to ponižno prosim, ne glede na to, ob kateri uri grem spat – sem se prebudil iz globokega spanca, kakor da bi me nekdo poklical, in bil sem prepričan, da je čas, da vstanem. Dejansko je bila ura četrta do šestih. Včeraj zvečer sem, kar je prav tako moja navada, Gospoda prosil, naj mi da moči, da premagam lenobo, ko se zbudim, kajti – to priznam v lastno sramoto – silno težko mi je izpolniti nekaj tako majhnega in precejkrat se zgodi, da kljub tistemu nadnaravnemu klicu ostanem še nekaj časa v postelji. Danes, ko sem videl, koliko je ura, sem začel moliti, boril sem se ... in ostal pod odejo. Ko je moja budilka (ki je že nekaj časa pokvarjena) kazala četrta čez šest, sem končno vstal in v skrajnem ponižanju padel na obraz, priznal svojo krivdo

– Serviam! –, se oblekel in pričel s svojo meditacijo. Torej, med pol sedmo in četrto do sedmih sem videl, kako je bilo kar precej časa obličje moje Marije Poljubov navdano z veseljem, z radostjo. Dobro sem pogledal: zdelo se mi je, da se smehlja, ker je name tako delovalo, vendar se ustnice niso premikale. Povsem mirno sem svoji Materi izrekel mnogo laskavih besed.^[31]

Ni bilo prvokrat, da se mu dogajajo takšne reči. Trudil se je, da jim ne bi pripisoval teže. Upiralo se mu je, da bi **z lahkoto priznaval izredne stvari**. Potem ko je preveril, ali je šlo za vpliv čutov, se je moral pred dokazi ukloniti.

(Lotil sem se preverjanja, piše, ali je šlo za vpliv z moje strani, kajti izrednih stvari ne priznavam z lahkoto. Zaman: ko sem jaz skušal pozitivno vplivati nase in hotel doseči, da se nasmehne, je obraz

moje Marije Poljubov ostal v svečeniški resnosti, ki jo odraža ta revni kipec.)^[32]___

Mali kipec Marije Poljubov, *Sancta osculorum Virgo*, je v resnici počel osupljive reči: ***Skratka to, da je moja Gospa, sv. Marija, [...] svoje dete pobožala.***^[33]___

Duhovni oskrbovanec patra Sáncheza je v sebi zamolčal številna drobna ponižanja, zaradi katerih je napredoval na poti potrpežljivosti. Zares ga je bolelo in mu celo povzročalo solze, da je moral po opravljenih predavanjih ali obisku pri bolnikih z vso naglico, kot da mu gori za petami, hiteti v Chamartín, kjer je jezuitski pater prebival po požaru na Rožni ulici. Vprašal je po njem in nemalokrat mu je vratar prinesel sporočilo, naj pride kdaj drugič. Se mar njegov spovednik ni zavedal, da mu je primanjkovalo časa za pot do tega kraja zunaj

mesta? Prav tako ni bilo na mestu, da mu govori, kako je moral iti peš in se podati na pohod po tistih zakotnih predelih, ker ni premogel nekaj ubogih centov za tramvaj.^[34]___

Pater Sánchez je bil dober dušni voditelj in Jožefmarija mu je bil zelo hvaležen, ker je celo od neprijetnega čakanja v Chamartínu imel **gotovo korist**.^[35] V *Zapiskih* in v dopisovanju najdemo tu in tam kakšno diskretno pohvalo njegovemu spovedniku. Nekaj je tudi opazk, kot so tiste o neuspešnih čakanjih in obiskih, ki smo jih že omenili in ki njegovemu spovedniku najbrž niso bile najbolj povšeči, vendar jih je zapisoval celo vedoč, da jih bo dotični prebiral. Kakorkoli že, ta posebni vidik njegovega odnosa do spovednika je bil nekaj drugotnega in anekdotičnega. Bistveno, je poudarjal ustanovitelj, je bilo **izpolniti Voljo Boga, ki je bila glede njegovega Dela povsem jasno razodeta**.^[36]___

V zadnjih dneh duhovnih vaj v Segovii je premišljeval o Gospodovem trpljenju in vstajenju, kar ni minilo brez objestnosti hudiča – **krastavca** –, ki se ga je lotil v noči z nedelje na ponedeljek:

Sinoči je hudič, ki spuščen blodi po moji celici, znova razburkal pretekle stvari. Težko mi je bilo. In danes zjutraj prav tako. To ti izročam, moj Bog, kot zadoščevanje. Vendar sem šibak, ničesar ne zmorem, nič ne veljam; ne zapuščaj me. Užaloščen sem se pogovoril z mojim očetom, Janezom od Križa: Tako ravnaš z menoj v svoji hiši? Le kako dopuščaš, da krastavec trpinči tvoje goste? Mislil sem, da si bolj gostoljuben ...^[37]

* * *

Na duhovne vaje si je prinesel nekaj vprašanj, ki so mu ležala na vesti in so zahtevala čimprejšnji odgovor, saj so zadevala njegovo posvečanje Delu. Prvo, ki si ga je zastavil, je bilo v

zvezi z njegovim študijem: ***Moram opraviti doktorat iz civilnega prava in teologije?***^[38] Zaradi večje jasnosti pri izpraševanju je uporabil sistem zapisovanja in številčenja razlogov za in proti. Iz njih pa je prišel do sklepa, da v letu 1933 odda tezo iz prava in pridobi doktorat iz teologije.^[39]

Nato je prešel k drugemu vprašanju: ***Bi bilo dobro, da se potegujem na primer za kakšno profesorsko mesto na univerzi?*** Zadevo je moral sam pri sebi že dodobra pretehtati, ko zapiše: ***Razlogi za: Iskreno rečeno jih ne vidim.*** Ni pa jih videl, ker je bil trdno prepričan, da Bog tega ne potrebuje za izgradnjo Dela: ***Če bi jaz, po premisleku o tem, kar je na prvem mestu, iskal civilno zaposlitev, bi to pomenilo dvomiti o D. – ki je na zemlji moj cilj.***^[40]

Videti je bilo, da vse govori proti profesuri. Tudi če bi se usmeril v

kanonsko pravo, v predmet, na katerem je delal v svojih zadnjih letih poučevanja v Zaragozi in Madridu, bi priprava na to zahtevala veliko let in veliko študija. Vse to še brez upoštevanja finančnega izračuna. Namreč kako naj bi medtem vzdrževal družino?

Proti so bili tudi zelo tehtni nadnaravni razlogi. Ukvarjanje s profesorsko dejavnostjo je pomenilo krasti čas Božjemu delu. Njegova poklicanost je od njega zahtevala popolno razpoložljivost: ***Biti samo in izključno – ter vedno – to: duhovnik, oče, voditelj duš, skrit, še živ pokopan iz Ljubezni.***^[41]

Za konec je prihranil najkočljivejši problem, saj je šlo za posel, v katerega so bile vpletene še druge osebe. Šlo je za ***družino, mojo družino***. Gospod Norberto mu je v zvezi s tem vprašanjem izročil zapis, da bi lahko o njem meditiral.

Jožefmarija je šel zadevo premisliti pred tabernakelj: **Poglejmo, kaj pravi Jezus!**^[42] Kot trdi Jožefmarija, se je Norbertov zapis vprašanja loteval **zelo po božje**. To pomeni tako, da je predstavljal izključno nadnaravne razloge, neovrgljive, vendar na neki način razčlovečene, saj so v njegovem konkretnem primeru od njega zahtevali, da se znebi vsakršne navezanosti na svojo rodno družino.

Kot osnovo svoje analize je Jožefmarija pred vsak drugi premislek postavil pristop, ki je zadevo obravnaval **po božje**, in se kakor ob pregledu čete vedro sprehodil skozi dejstva in razloge, ki so poganjali razvoj njegovega življenja in življenja njegove družine. Pred njim so počasi defilirale misli brez popravkov in olepšav: žrtve njegovih staršev, da bi mu po propadu družinskega premoženja omogočili dobro izobrazbo; upi, ki so

jih vanj polagali, in »pozitivni finančni predsodek« ob odločitvi za duhovništvo; poslabšanje domačega gmotnega položaja, ko je zavrnil cerkveno funkcijo zaradi zvestobe neki **božanski norosti**.^[43] Tako je prišel do zaključka, da je »praktičen način«, kako zaščiti njegovo družino, v tem, da delovanje prepusti Gospodu:

Božje reči se morajo vršiti po božje. Jaz sem božji, hočem biti božji. Ko bom takšen v resnici, bo On – v trenutku – tole uredil in nagradil mojo vero in ljubezen ter molčečo in prav nič kratko daritev moje matere, brata in sestre. Pustimo, naj deluje Gospod.^[44]

Pred koncem duhovnih vaj si je načrtoval **minimalni program duhovnega življenja**, ki je obsegal različne pobožnosti: brevir; eno uro molitve zjutraj in eno uro zvečer; pol ure zahvale po maši; molitev svetega

rožnega venca s podoživljanjem prizorov; spraševanja vesti opoldne in zvečer; obisk Najsvetejšega; molitev *preces* Božjega dela; branje Nove zaveze in še kakšne druge duhovne knjige. Temu programu je priložil še list s ***Sklepi***, kot na primer, ***ne zanemarjati drobnih stvari, klicati k mojemu angelu varuhu, pridobiti resno in skromno zunanjjo držo*** itd. Vse to pa so spremljala nova telesna mrtvičenja: dnevni spokorni pas, trikrat na teden spanje na tleh in en dan tedensko absolutni post, celo brez kruha in vode.

Nazadnje, preden je odšel iz Segovie, je opravil ponovno izrecno potrditev svoje vere v nadnaravni izvor Dela ter tako utrdil svoje odločno prizadevanje za izročitev:

Za konec: čutim, da četudi bi Bog dopustil, da pri podvigu ostanem sam, četudi bi ostal brez časti in

reven – bolj kot sem sedaj – ter bolan
..., ne bom podvomil niti o
božanskosti Dela niti o njegovem
uresničenju! In potrjujem svoje
prepričanje, da je zanesljivo sredstvo
za izvrševanje Jezusove Volje, prej
kot delovanje in ukrepanje,
naslednje: moliti, moliti in moliti;
zadoščevati, zadoščevati in
zadoščevati.^[45]___

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

[1] P 28, 8. 4. 1932.

[2] Prim. *Zapiski*, št. 691, z dne 10.
aprila, kjer pravi: ***V teh dneh
pripravljam na prvo obhajilo
deklice v Šoli sv. Elizabete.***

[3] *Prav tam*, št. 402.

[4] *Prav tam*, št. 710.

[5] *P 28*, 8. 4. 1932.

[6] *Zapiski*, št. 748.

[7] Mogoče je, da je družina Escrivá trpela kakšno stisko, zaradi katere je bil Jožefmarija nemiren. Prim. *P 30*, 7. 6. 1932 sl.

[8] José Manuel Doménech, AGP, RHF, T-00872.

Zgodovina druge španske republike je bila burna. Poleti 1932 je še naprej prihajalo do javnih nemirov, zločinskih napadov na cerkve in posameznike, do patriotskih napetosti v zvezi s katalonsko avtonomijo in do nekaterih separatističnih gibanj, čemur je treba dodati še brezposelnost in težek ekonomski položaj v državi.

V takšnih okoliščinah je bila zasnovana zarota s strani nekaterih

monarhističnih elementov ob sodelovanju nekaterih vojakov, nezadovoljnih z reformami vojske, ki jih je izvajala republikanska vlada.

Za upor je bil določen 10. avgust ob štirih zjutraj. Načrtovano je bilo, da se vstaja izvede v Sevilji in v Madridu. Ni bila dobro organizirana niti ni imela veliko pristašev. Poleg tega je vlada že meseca julija vedela za zaroto.

10. avgusta je vstajo sprožil general Sanjurjo v Sevilji, vendar mu garnizije po drugih mestih niso sledile. Kar zadeva vstajo v Madridu, je bila hitro in zlahka zadušena.

^[9] *Zapiski*, št. 800.

^[10] *Prav tam*, št. 814.

^[11] José Antonio Palacios, AGP, RHF, T-02750, str. 1.

^[12] *Prav tam*, št. 3.

[13] José Manuel Doménech, AGP, RHF, T-00872.

[14] *Prav tam*. Poleg kazni, ki so jih naložili vojaškim in civilnim vstajnikom, so z razlastitvijo odvzeli podeželska posestva tistim, ki so sodelovali ali bili domnevno vpleteni v zaroto proti režimu; nadalje je bil sprejet tudi ukrep, da se v Villo Cisneros v nekdanji Španski Sahari deportira 145 vpletenih ali osumljenih, med katerimi je bil tudi José Manuel Doménech. Prevoz jetnikov je šel iz Madrida v Cádiz, od koder so bili z ladjo poslani proti Afriki 22. septembra 1932. Ostali osumljenci ali domnevni sokrivci so kot politični zaporniki ostali v madridskem zaporu Modelo.

[15] *Zapiski*, št. 746.

[16] Prim. *Zapiski*, št. 838. Dne 12. septembra 1932 je šel Jožefmarija v samostan karmeličanov v Madridu oddat prošnjo za sprejem v

karmeličanski tretji red. ***Dve stvari (poleg Ljubezni) me spodbujata, da postanem karmeličanski tretjerednik: želja, da bi še bolj obvezal k posredovanju svojo Brezmadežno Mater, zdaj, ko se čutim šibkejšega kot kdajkoli; in to, da priskrbim molitve »mojim dobrim prijateljicam, vernim dušam v vicañ«*** (prav tam, št. 823).

Datum vstopa v tretji red, kot odgovor na prošnjo, je bil 2. oktober 1932 (prim. prav tam, št. 838).

[17] Prim. prav tam, št. 1635–1636; prim. Jesús Álvarez Gazapo, *Sum.* 4347; Giovanni Udaondo, *Sum.* 5080.

[18] Prim. *Zapiski*, št. 1634.

[19] Prim. prav tam, št. 1637.

[20] Prav tam, št. 1637–1640.

[21] Prav tam, št. 1642.

[22] *Navodilo 8. 12. 1941, št. 9. O nadangelih, zavetnikih Dela, prim. prav tam, op. 1211; Javier Echevarría, Sum. 2645; Mario Lantini, Sum. 3587; Joaquín Alonso, Sum. 4616; Carmen Ramos, Sum. 7361.*

[23] *Zapiski, št. 1644, 1646 in 1648.*

[24] *Prav tam, št. 1655.*

[25] *Prim. prav tam, št. 1658.*

[26] *Prim. prav tam, št. 1660.*

[27] *Prav tam, št. 1661.*

[28] **Nadalje pojasnjuje ustanovitelj: *P. Sánchez mi je večkrat dal razumeti (četudi mi tega ni rekel), da je on voditelj moje duše, ne pa voditelj B. d. In kristalno jasno razumem, da tako mora biti (prav tam, št. 565). Ista misel se ponovi še v drugi katarini: *To sem že povedal na drugih mestih: P. Sánchez je voditelj moje duše, ni pa voditelj****

*Dela. Zaradi tega je njegovo mnenje zelo spoštovanja vredno; še več, vselej se bom zelo nagibal k temu, da ga sprejmem, četudi se mu nisem obvezan podvreči (prav tam, št. 784). O patru Sánchezu je v nekem pismu leta 1947 zapisal: **Nikakršne povezave ni imel z Delom, ker mu nikdar nisem pustil, da bi v to posegal ali podajal svoje mnenje. V jasni luči mi je bilo od Boga dano razumeti, da v tem nisem mogel popuščati niti dopustiti, da bi drugi izvrševali tisto, kar je Gospod hotel od mene** (Pismo 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 20).*

[²⁹] Nato dodaja razloge, ki ga nagibajo k takšnemu ravnanju: ker k temu čuti nadnaravno spodbudo, ker to zahteva življenje duhovnega otroštva **in ker na ta način ne bo nikoli mogoče, da bi bil v zmoti** (Zapiski, št. 560). V trenutkih dvoma, nemiru ali kadar mora sprejeti

odločitev, ki zadeva njegovo dušo, se vselej posvetuje s svojim voditeljem.

Nemudoma sem šel k mojemu p. Sánchezu, da bi mu povedal o stanju svoje duše, zapiše 12. maja 1932 (*prav tam*, št. 719). ***Šel sem k p. Sánchezu, razkril sem mu stanje svoje duše: danes sem trpel in včeraj prav tako. Moj oče Sánchez je bil zares oče*** (*prav tam*, št. 744).

[30] *Prav tam*, št. 708.

[31] *Prav tam*, št. 701.

[32] *Prav tam*, št. 702.

[33] *Prav tam*, št. 702.

[34] V neki katarini iz novembra 1931 nam opiše enega od teh pripetljajev. Peš je šel do Chamartína, da bi se srečal s patrom Sánchezom: ***Po dolgem čakanju je dol prišel sluga in mi rezko dejal: »Pater pravi, da ima veliko dela.« – Torej se ne***

morem srečati z njim? sem vprašal. »Jasno,« mi je odgovoril fantič.

Obstal sem kot okamenel. Brž sem to izročil Jezusu kljub svojemu razvnetemu napuhu, poskušal sem se zaposliti s takšnimi mislimi: Pater S. je preveč potrpežljiv do mene! Nadležnej sem. Sicer pa, četudi ne bi bil tako zaposlen, ti takšni udarci zelo dobro denejo, José María (Zapiski, št. 379; prim. tudi št. 1757).

Ob neki priložnosti je bil Jožefmarija povabljen na kosilo v generalno hišo Družbe Jezusove v Rimu; ko je pripovedoval o teh spominih, je jezuitski brat, ki je stregel pri mizi, naenkrat prekinil pogovor s temi besedami: »Tega se jaz zelo dobro spominjam, ker sem bil velikokrat jaz tisti, ki sem vam moral priti povedat, da vas p. Valentín Sánchez ne more

sprejeti« (Javier Echevarría, *Sum.* 2063).

[35] Prim. *Zapiski*, št. 1757.

[36] *Prav tam*, št. 1661. O sposobnostih svojega duhovnega voditelja in o odnosu, ki ga je bil deležen s strani patra Sáncheza, piše ustanovitelj: ***Kolikšno milost za vodenje mu je Gospod podelil!*** (P 20, 14. 8. 1931).

V pismu z dne 29. 12. 1947/14. 12. 1966 pa pravi: ***Zame je skrbel tako, kot bi moral zame skrbeti dober duhovnik; velikokrat je z menoj ravnal trdo in ta trdota je vredna hvale*** (Pismo 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št. 20).

V poročilu, ki ga je sestavil na duhovnih vajah leta 1934 z namenom, da bi ga prebral p. Sánchez, pravi: ***Zanimanje, ki ste ga vi vselej izkazovali do Božjega dela in do moje duše, me navdaja s hvaležnostjo. Zaradi tega, oče moj,***

vas imam v Jezusu Kristusu zelo rad: vsak dan za vas molim in vsak dan vas dvakrat priporočim intra missam (Zapiski, št. 1791).

^[37] *Prav tam*, št. 1665. Videti je, da sta se v zadnjem času hudičev bes in objestnost okrepila. Ustanovitelj te teme ne izpostavlja niti o dogodku ne podaja drugih podrobnosti. Prim. tudi *prav tam*, št. 719, 720, 721, 739 in 743.

^[38] *Prav tam*, št. 1676. Možno je, da je junija 1932 v Zaragozi govoril s Pouom de Foxájem, ki ga je najbrž spodbudil k študiju (prim. *P 28*, 8. 4. 1932, in *Zapiski*, št. 780).

^[39] *Prav tam*, št. 1678.

Srž problema je bila njegova revščina, ki mu je že onemogočila, da bi doktoriral iz teologije po zaključenih akademskih obveznostih na papeški univerzi v Zaragozi:

Nimam denarja. To s seboj prinaša dvojno posledico: a) da mi zaradi dela – včasih tudi pretiranega –, s katerim moram vzdrževati svoj dom, ne ostaja niti časa niti volje za neposredno ukvarjanje s tema doktoratoma; in b) da četudi bi čas imel, ni mogoče pristopiti k tem akademskim dejavnostim, ker ni denarja (prav tam, št. 1676).

^[40] *Prav tam, št. 1680–1681.*

^[41] *Prav tam, št. 1679.*

^[42] *Prav tam, št. 1686.*

^[43] *Prim. prav tam, št. 1688.*

^[44] *Prav tam, št. 1689.*

^[45] *Prav tam, št. 1699.*

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/4-duhovne-vaje-ob-sv-
janezu-od-kriza/](https://opusdei.org/sl-si/article/4-duhovne-vaje-ob-sv-janezu-od-kriza/) (19. Nov. 2025)